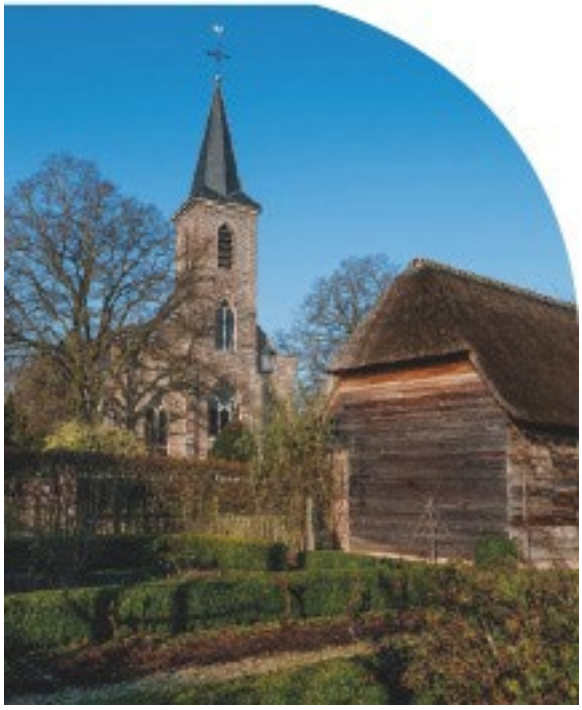

bpost
PB-PP | B-30055
BELGIË(N) - BELGIQUE

Geuzenfeest 16+16 augustus
Zomerterras 5 juli t/m 30 augustus

VPKB Horebeke, Korsele 39 - 9667 Horebeke | V.U.: Gertjan Blokland, Woeringenstraat 32 - 9000 Gent | Abonnement: €22/jaar

DE PROTESTANTSE KERK VAN MARIA-HOREBEKE
VREES NIET
GY KLEIN
KUDDEKE!
LUC XII :32

Vlaamse Flambouw

Protestantse kerk Horebeke

Jaargang 60 – nr. 5
September-oktober

Afgiftekantoor Gentbrugge
Tweemaandelijks
Erkenningsnr. P608588

VPKB Horebeke
Adres kerkgebouw: Korsele 39, Horebeke
Eredienst: iedere zondag om 10 uur
Website: www.geuzenhoek.be

Predikant: vacature
Voor vragen m.b.t. huisbezoeken en noodpastoraat, kunt u steeds terecht bij de leden van de kerkenraad.

Preekvoorziening
Bert Huijer: 0471 58 76 58
Email: berthuijer@gmail.com

Organisten
Hendrika Blokland-Den Hartogh, Bert Huijer, Liesbeth Lutjeharms, Sven Vermassen

Kerkenraad
Gertjan Blokland (*voorzitter*)
gertjan.blokland@telenet.be
M: 0486 73 74 80
Hendrik Blommaert
hendrik.blommaert@gmail.com
M: 0475 59 01 17
Wim Coenen
T: 055 31 16 41- wim.coenen@mail.be
Lutgard De Meyer
M: 0472 85 58 50 – lutgarddm@gmail.com
Bert Huijer (*scriba*)
M: 0471 58 76 58 - berthuijer@gmail.com

Bestuursraad
Cornelis Blommaert (*voorzitter*)
E-mail: cornelis_blommaert@hotmail.com
M: 0476 26 89 37
Rita Custers (*penningmeester*)
rita.custers@skynet.be
Wouter De Jonge (*secretaris*)
Dirk Blommaert, Karen De Bleeckere, leden

Rekeningnummer VPKB Horebeke
IBAN nr. BE60 0000 5226 0970
BIC-code: GEBABEBB
p/a Korsele 45, 9667 Horebeke
Enkel voor giften kerkenwerk en patrimonium

Protestants Museum
"De Geuzenhoek"
E-mail: berthuijer@gmail.com
Website:
https://geuzenhoek.be/protestantsmuseum-de-geuzenhoek/

"De Geuzenhoek" vzw
Gertjan Blokland (*voorzitter*)
T: 09 220 01 25
Rekeningnr. "De Geuzenhoek" vzw
IBAN: BE75 0014 0572 9151
BIC: GEBABEBB
p/a Bosakker 13, 9050 Gentbrugge
Voor giften Geuzenfeest, orgelfonds, abonnement Flambouw, enz.

Werkgroep Geuzenfeest
Secretariaat: Nico Van Belle
Website: www.geuzenfeest.be

Vlaamse Flambouw
Gertjan Blokland (V.U.)
Abonnementen: Willy Vanderhaegen
T: 09 231 57 55
E-mail: wi.vanderhaegen@skynet.be
Abonnementsprijs: € 22
Rekeningnummer:
IBAN: BE75 0014 0572 9151
BIC: GEBABEBB

VOORWOORD

Beste lezers,

De vakantieperiode ligt inmiddels achter ons. De gewone werkzaamheden en activiteiten nemen hun plaats weer in.

In deze editie van de Vlaamse Flambouw blikken we terug op de voorbije zomer. Zo leest u een verslag van het Geuzenfeest, dat ook dit jaar weer velen samenbracht. We kijken ook terug op het zomerterras en andere activiteiten die de afgelopen maanden kleur gaven aan ons gemeenteleven. Dit zijn momenten waarop we elkaar ontmoeten, samen plezier maken en/of diepgaande conversaties voeren, waarop we ervaren dat gemeente-zijn meer is dan alleen de zondagse eredienst.

U ontdekt ook verhalen die wellicht bij velen van ons nog onbekend zijn over geschiedenis van dichtbij of familie ver weg. Het laat ons zien hoeveel bijzondere gebeurtenissen er in onze nabije omgeving verborgen liggen.

Doet het jullie ook elke keer pijn wanneer je rond de Nieuwe Kerk het kerkhof betreedt, de aanblik van de verminkte treurbeuk? Hierover verder meer.

We blikken ook vooruit. In de agenda staan nog meer activiteiten die het gemeente-zijn versterken en je kunt er de informatie over de zondagsdiensten terugvinden. Van harte welkom!
Als jullie dit lezen hebben we de bijzondere gemeentevergadering van 6 september al achter de rug. Het vervolg op het project ‘Delen om te versterken’ zal dus in de volgende editie verschijnen.

Veel leesplezier toegewenst,
Gertjan Blokland

De treurbeuk, de trots van ons kerkhof, heeft een krak gekregen

We hadden het liever niet gehad, maar het is nu eenmaal zo: de monumentale treurbeuk op het kerkhof staat volop in de belangstelling. Omdat het er niet goed mee gaat: de boom heeft recent een paar van zijn indrukwekkende takken verloren.
Dat de boom de aandacht trekt en ook verdient van elke bezoeker op het kerkhof, is niet verwonderlijk. Hij heeft een indrukwekkende omvang en domineert de hele site.

Foto Paul Muylaert

Meer dan 160 jaar staat hij daar

Over de geschiedenis van de boom valt een en ander te lezen in het boekje '**De Geuzenhoek te Horebeke. Het kerkhof van de protestantse gemeente 1822 - 2000'** geschreven door Vital Blommaert.

Daarin staat: '*Vlak bij de Oude Kerk, en dicht bij de aangrenzende woning, staat de machtige treurbeuk. Zijn stam heeft een omtrek van 4,5 m; en op 2 meter hoogte splitst hij zich in een zestal takken, alle zo dik als een boom. Zijn hoogte is meer dan 20 meter, en de kruindiameter 27 meter.*

Hij overschaduwt het oude deel van het kerkhof, zijn takken reiken bijna tot aan de begrenzingsmuren. De wortels vormen een reusachtige grondvesting. Ertussen zit als in een tang gevangen een zware arduinen grafsteen, op het graf van Jan Baptiste Mazure (1842 – 1867), de 25-jarige zoon van J.B. Mazure en Amelie Fransisca Blommaert. Zij woonden in Rijsel en waren geen gemeenteleden. In 1867 stond er dus een boompje, misschien op 1 meter afstand van het graf. Wanneer is het geplant? Men denkt in de jaren 1850 – 1860.'

Dat een boom van meer dan 160 jaar oud het ooit wel eens 'moeilijk krijgt', is niet meer dan 'natuurlijk', het is het leven. En dat geldt ook voor bomen.

Op 2 juni 2026 werden we opgeschrikt door het nieuws, dat er enkele grote takken van de boom waren afgebroken. Het was een pijnlijk schouwspel om de trots van ons kerkhof zo toegetakeld te zien.

Beschermd monument

De boom heeft bij het Vlaamse Agentschap Onroerend Erfgoed de status 'beschermd monument', wat betekent dat de boom een wettelijke bescherming geniet als erfgoed met een bijzondere historische, wetenschappelijke, landschappelijke en cultuurhistorische waarde. Die status heeft enkele belangrijke consequenties:

- De boom kan niet zo maar gekapt worden. Ook zijn ernstig snoeien of andere ingrepen die de boom kunnen beschadigen, in principe verboden zonder toelating.
- Als eigenaar heeft onze kerkgemeenschap, in het bijzonder de bestuursraad, een zorgplicht. De boom moet in goede

staat worden gehouden. Normaal onderhoud is toegestaan, maar voor ingrijpende werken is er een toelating nodig.

- Voor bepaalde onderhouds- of restauratiemaatregelen aan de boom kunnen we een beroep doen op subsidies van het Agentschap Onroerend Erfgoed: tot 40% van de kosten kan gesubsidieerd worden.

Summer branch drop

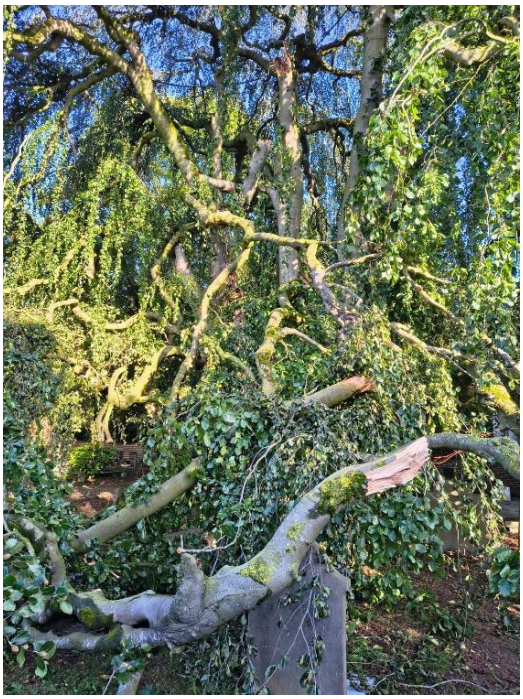

Nadat deze calamiteit was geschied, werden de afgebroken takken zo snel mogelijk geruimd en werd de boom grondig gecontroleerd door een expert boomverzorger. Die leverde een uitvoerig advies af, waaruit we enkele aandachtspunten selecteren.

De oorzaak van het afbreken van de zware takken is hoogstwaarschijnlijk *'summer branch drop'*: ogenschijnlijk gezonde en zware boomtakken breken tijdens warme en droge zomerdagen plotseling en onvoorspelbaar af. Door extreme hitte en aanhoudende droogte verdampt een boom meer water dan zijn wortels kunnen opnemen. Hierdoor ontstaan er spanningen in het hout en de sapstromen, waardoor het hout broos en instabiel wordt en de tak uiteindelijk bezwijkt onder zijn eigen gewicht. Omdat de takken van buitenaf volledig gezond lijken, is het breken niet van tevoren te voorspellen of te zien. Daardoor is de boom een gevaar voor wandelaars.
Om te voorkomen dat er nog meer grote takken afbreken, kan boomverzorging helpen: de kroon van de boom verlichten kan het gewicht verminderen en kroonverankering kan proberen verdere breuk te voorkomen en meer veiligheid in te bouwen.

Standplaats, kroonverankering en boomcoating

De conditie van de boom is niet goed. Hoe kunnen we die verbeteren? Door de boom een zo ideaal mogelijke standplaats te geven. Dat kan door de wortelgroei te stimuleren, waardoor de boom meer water en voeding kan opnemen. Een goede standplaats van de boom is van cruciaal belang om gezond te blijven. De gezondheid van de boom zit voor 80% in de bodem. Daarom is het belangrijk de boomzone goed af te bakenen op basis van de kroonprojectie om wortelschade en bodemverdichting te voorkomen. Dat betekent concreet dat de wortelzone niet onnodig betreden wordt en dat afgevallen bladeren moeten blijven liggen, waardoor de schimmeldraden de kans krijgen om ongestoord te blijven groeien. Daarnaast is het belangrijk dat het eigen materiaal van de boom (de afgebroken takken) ter plaatse blijft liggen, om zo de bodem te verbeteren. Boomeigen schimmels vormen immers een onmisbaar netwerk rondom de wortels van de boom.

Het is ook beter om de natuurlijke breuk van de afgescheurde takken niet glad af te zagen, want dat zou de natuurlijke afweer van de boom verstoren. De boom sluit zelf de wonde af met een speciale barrière van hars en looizuur.
De stammen die nu vol in de zon staan, werden gewit (dat heet boomcoating), waardoor het zonlicht weerkaatst wordt en oververhitting van de bastcellen voorkomen kan worden.
De oude kroonverankering heeft vermeden, dat door het afbreken van de grote takken de grafstenen eronder zwaar beschadigd zouden worden. Maar die verankering is nu wel dringend aan vervanging toe.

Op voordracht van de Gemeenschapsminister van Cultuur;
Na beraadslaging,

BESLUIT : ".

Artikel 1.- Wordt beschermd als monument overeenkomstig de bepalingen van het decreet van 3 maart 1976, om reden van de historische en volkskundige waarde :
- De treurbeuk op protestants kerkhof in de wijk Corseele, te Horebeke (Sint-Maria-Horebeke), bekend ten kadaster : Horebeke (Sint-Maria-Horebeke), sectie A, perceelnummer 360 C (deel), eigendom van :
Protestantse Kerkfabriek Sint-Maria-Horebeke,
Corseelestraat 40 - 9670 Sint-Maria-Horebeke.

Besluit van de Vlaamse Executieve uit 1982, dat de treurbeuk als monument beschermt

Afboording en sensibiliseren

Om de standplaats van de boom zo goed mogelijk te beschermen werd een afboording tegen betreding geplaatst.
Hoe de grote stukken afgebroken takken ter plaatse kunnen blijven om de bodem te versterken, is nog voorwerp van overleg.

Een bordje dat oproept om de wortelzone niet te betreden, moet de mensen nog meer sensibiliseren om niet in die zone te gaan rondlopen. Ook het deel van de wortelzone onder de kroonprojectie tussen het wandelpad en de Koning Willemdreef moet beschermd worden tegen betreding.

Zware lasten vragen om meer steun

Het onderhoud van de treurbeuk, en bij uitbreiding van het hele kerkhof, is een grote uitdaging voor onze kleine en verouderende gemeenschap. Weinig schouders moeten veel zware lasten torsen. Dan gaat het niet alleen over de fysieke arbeid die bij het onderhoud van het kerkhof komt kijken, maar ook de administratieve rompslomp, de hoog oplopende kosten, de kopzorgen over het te volgen beleid en de zoektocht naar voor de meesten aanvaardbare compromissen. Want over het kerkhof, de treurbeuk, en het onderhoud heeft iedereen zo zijn eigen mening.

We koesteren de hoop – ook het thema van het voorbije Geuzenfeest - om met de steun van veel meelevende gemeenteleden, buren en sympathisanten van veraf deze uitdagingen aan te kunnen. Helpende handen op het terrein en gulle donateurs kunnen een groot verschil maken. Wie een gift ter verlichting van de grote financiële lasten wil doen, kan dat door overschrijving op het rekeningnummer BE60 0000 5226 0970 van de VPKB Horebeke met als mededeling ‘voor onderhoud en instandhouding van het patrimonium’.

Cornelis Blommaert

“Koester de hoop”

Het thema voor het Geuzenfeest in Horebeke van dit jaar was goed gekozen. Want hoop is inderdaad iets speciaals, iets kostbaars, iets waarvan je moet oppassen dat je het niet kwijtraakt.

Hoop. Leven met verwachting. Dat is iets wat ook in de Bijbel een grote rol speelt. Je zou kunnen zeggen, dat de hoop het tweelingzusje van het geloof is. Maar eigenlijk is het nog net iets anders. Geloof is namelijk iets dat met eeuwigheid te maken heeft. Met verleden en heden en toekomst. Buitenstaanders krijgen gemakkelijk de indruk dat gelovigen vooral met het verleden bezig zijn. De Bijbel is immers al een eeuwenoud boek, en als je wat daarin opgeschreven staat als richtlijn wilt gebruiken voor hoe je vandaag moet leven, dan moet je wel van gisteren zijn.

Toch klopt dat niet echt. Want het aspect van geloof dat naar het verleden kijkt, is vooral het gedenken. Het vertellen van de verhalen van vroeger, in de overtuiging, dat daarin iets doorklinkt van die grote God die om mensen geeft - en wiens liefde nooit ophoudt. Het gaat er vooral om, zich telkens weer voor ogen te stellen, wie God voor ons wil zijn: een bevrijder die onrecht rechtzet en aan onderdrukking een einde maakt. Je leest dat vooral in de verhalen rond de uittocht uit de slavernij van Egypte en de ballingschap in Babel. Die worden niet verteld uit nostalgie, om vooral terug te keren naar een tijd dat alles nog in orde was - de profeten van Israël - mannen die namens God het volk toespreken - interpreteren die deportatie door de Babyloniërs als een straf voor het gebrek aan respect voor God en voor het onrecht dat mensen elkaar aandeden en zien dus veeleer uit naar een nieuwe tijd, waarin dat achter de rug zal zijn. Maar uit het verleden kun je wel leren. Omdat God nog altijd

dezelfde is en wij, mensen, ook maar weinig veranderd zijn, daarom zijn die verhalen van betekenis voor ons, vandaag.

Maar dat is dus maar één aspect van geloof, dat terugkijken. Er zijn er meer. Dat heeft ermee te maken, dat in die oude boeken steeds weer gesproken wordt van toekomst. Van een tijd waarin alles goed zal zijn, niet omdat de mensen eindelijk in de gaten krijgen hoe het moet en hoe het kan, met wetenschap en techniek en zo, maar omdat die God die om mensen geeft aan alles wat het leven in de weg staat een eind zal maken. Iets van dat visioen zien we werkelijkheid worden rondom Jezus Christus. We hoorden ervan in onze schriftlezing van zojuist. Blinden die zien, onderdrukten die worden bevrijd. Goed nieuws voor gewone mensen. Die woorden van de profeet Jesaja komen opnieuw tot klinken en er komt iets in beweging. Het visioen van deze-wereld-nieuw wordt opnieuw in de verf gezet doordat Jezus mensen geneest en uitgeslotenen weer in de kring trekt. Maar dat betekent nog niet, dat voortaan alles koek en ei zal zijn. Wie vandaag de dag in de wereld om zich heen kijkt, ziet daar allerlei bewijzen van. Het bevestigt alleen wél, dat God zijn plannen nog niet opgeborgen heeft. Dat Hij nog steeds met mensen bewogen is en niet zal rusten totdat alles is zoals het moet zijn.
Kijk, dát is de reden dat we in het hier en nu met vertrouwen de toekomst tegemoet kunnen zien. Omdat God het er niet bij laat zitten. En dat is de grond van onze hoop, die in feite niet veel anders is dan op de toekomst gericht geloof.

Hoop is dus eigenlijk niet zozeer het tweelingzusje van geloof, maar een essentieel aspect ervan, het fundament van ons bestaan als geloofsgemeenschap. Ze richt ons op de toekomst, is gegrond in een visioen dat ons samenbindt, juist omdat het een collectief ideaal is, in feite de droom van God van hoe de wereld er zou moeten uitzien. Gods Koninkrijk van recht en vrede, noemt de Bijbel dat. Nu zijn we ons tegenwoordig wel hoe langer hoe meer bewust van onze beperktheid - wij kunnen de

grote problemen van de wereld niet zomaar oplossen en ondanks alle goede wil heerst er overal nog een overvloed van onrecht en onvrede. Maar we kunnen het blijven volhouden omdat we geloven in de trouw van die God die ons niet loslaat en onze hoop stellen op Zijn beloften. Het hangt allemaal niet af van onze goede wil, maar eerder van Gods goede wil. Niet om dan maar onze handen in de schoot te leggen en lijdzaam af te wachten - want als je in de Bijbel leest, wat Gods bedoelingen zijn, dan kun je niet meer verdragen, dat mensen daar dwars tegenin gaan en onverschillig en liefdeloos langs elkaar heen leven of zelfs van elkaar profiteren.

Als er in Gods Rijk geen plaats meer is voor onrecht en onvrede, omdat Hij dat niet kan verdragen, dan moeten we nu al - in ons eigen bestaan en zover als onze invloed reikt - de strijd aanbinden tegen alles wat verhindert dat anderen tot hun recht komen. En door zo'n gezamenlijk perspectief worden we tot een echte gemeenschap, verbonden met God en met elkaar. Dus: koester de hoop. De wereld heeft het broodnodig.

Ds. J.H. Brouwer

NB: Deze overdenking is gebaseerd op de preek, gehouden tijdens de oecumenische viering op het Geuzenfeest.

Het zomerterras ‘De Geuzenhoek’

Waar ontmoeting, verbinding en ons erfgoed centraal staan

Van de buren moet je het hebben

Omdat onze eigen lokale gemeenschap maar blijft verouderen en krimpen moeten en kunnen we voor de organisatie van tal van activiteiten rekenen op buren die zich enthousiast voor de Geuzenhoek willen engageren. Zo ook voor het zomerterras ‘De Geuzenhoek’ in de tuin van het museum. Zonder die buren… geen zomerterras. Maar met die buren…. is er veel mogelijk.

Hij is weer voorbij, die mooie zomer

Een hele zomer lang zorgden buren ervoor, dat al wie even wou verpozen welkom was op ‘ons terrasje’: klein, sober, maar met heel gastvrije en enthousiaste gastheren en vooral gastvrouwen.

De ene zondag was het behoorlijk druk, de andere dan weer wat ‘kalmer’. Dank zij de activiteiten kwamen er naar schatting zo’n 150 tot 200 mensen op bezoek, dikwijls dezelfden die kwamen

‘buurten’ of op zoek waren naar nieuwe contacten. Tel daar dan nog de 200 toeschouwers van de evocatie ‘Vincent van Gogh en de Geuzenhoek’ bij en dan mogen we in alle bescheidenheid toch opmerken dat bijna 400 mensen zijn langs gekomen.

Nieuwsgierig naar het verhaal van de Geuzenhoek

Wie bewust of toevallig het zomerterras bezoekt, blijkt altijd nieuwsgierig naar wat de Geuzenhoek opmerkelijk maakt: het protestantisme, de geschiedenis van de Geuzenhoek, het verhaal van de mensen hier, hoe de toekomst eruit ziet, … Veel stof voor boeiende gesprekken.

Mee denken, mee steunen om het museum vooruit te helpen

Niet alle bezoekers van het zomerterras zijn speciaal gekomen om zich onder te dompelen in de geschiedenis van de Geuzenhoek. Maar, nu ze hier toch zijn, leren ze – soms onbewust – een en ander over ‘wat ons toch een beetje speciaal maakt’. Het museum kan daar een belangrijke bijdrage toe leveren. Het werkgroepje ‘zomerterras’ wil dan ook gericht die acties en initiatieven steunen die de werking en uitstraling van het museum kunnen versterken. Daarvoor doen we het.
Met veel dank aan al wie het zomerterras bezocht, steunde en vooral hielp organiseren!

Cornelis Blommaert

Van Gogh evocatie

In de zomer van 1879 vertrok de toen zesentwintigjarige Vincent van Gogh vanuit de Borinage en liep drie dagen en twee nachten om in Korsele dominee Abraham van der Waeyen Pieterszen te ontmoeten. Hij wilde hem koste wat het kost zijn prille schetsen tonen. Was dit het moment dat Van Gogh besloot om kunstenaar te worden? Voor Lander Deweer, die een boek over die voettocht schreef, en voor Johan Tahon, die de zoektocht van Vincent tot de zijne heeft gemaakt, is er geen twijfel mogelijk. De mislukte predikant ontdekte toen zijn ware roeping en Korsele was een belangrijke stap in die richting.

Om het allemaal zichtbaar en tastbaar te maken, besloten een aantal leden van Theater STAM om de komst van Vincent uit te beelden op basis van historische bronnen en hedendaagse teksten, zoals een brief van Liesbeth Lutjeharms aan haar bet-bet-overgrootvader. Wat het talrijk opgekomen publiek op het terras voor het museum te zien kreeg was dus geen historische reconstructie maar een ontmoeting tussen geschiedenis, poëzie, muziek en toneel. Deze originele mix werd op warm applaus onthaald.

De spelers waren Cornelis Blommaert, Jan De Zutter en Jan Vandenhaute. De zang en muziek werd verzorgd door Jan Browaeys. Assistentie kwam er van Marie-Jeanne Moerman en de kostuums werden aangeleverd door Marnik Baert.

Na afloop kon er nog een echte falsificatie van een tekening van Van Gogh worden aangeschaft of een beeldje van Johan Tahon. De opbrengst van de evocatie is bestemd voor het museum.

Johan Gezels

GEUZEN feest

“Koester de Hoop” - Terugblikken in dankbaarheid

Het Geuzenfeest 2026 is weer eens voorbij. Het was een topeditie om in te kaderen en om met een warm gevoel van voldoening en dankbaarheid op terug te blikken.

Het klaarmaken van het feestterrein gebeurde onder een loden zon. Het was tropisch warm, er werd gezweet, gezwoegd en veel gedronken – vooral water. Maar vele handen maken licht werk, en tegen vrijdagavond was het terrein “feestklaar”.

Dansen is onze regel…. wel

Zaterdag scheen de zon en in de vroege namiddag was het dan zover: het Geuzenfeest ging swingend van start met een heuse flamenco-initiatie. Lesgeefster Vicky slaagde erin om een 25-tal enthousiastelingen te laten proeven van deze Spaanse dans vol passie en energie. Er was plezier en sfeer op de dansvloer, iedereen genoot en had spijt toen de workshop afgelopen was.

Daarna was het de beurt aan Flamboyant. Deze groep is intussen zo'n beetje "kind aan huis" geworden, niet alleen op het Geuzenfeest maar ook op de nieuwjaarsreceptie. Met hun uitbundige muziek en zuiderse ritmes vormden zij het perfecte voorprogramma. De toon voor het Geuzenfeest was gezet.

Dankzij het heerlijke zomerweer en de warme klanken van Flamboyant was het intussen flink aangegroeide publiek helemaal klaar voor het muzikale hoogtepunt van de zaterdagavond, met name het jubileumconcert van Kadril, de bekendste folkrockgroep van Vlaanderen. Zij kozen het Geuzenfeest als de perfecte plek om hun 50ste verjaardag te vieren. De muzikanten gaven het beste van zichzelf en zorgden voor een ongelooflijke sfeer. Het feestterrein was volgelopen, jong en oud genoten van de muziek en op de dansvloer was het "volle bak".

Hoopvol wandelen en oecumenisch samenzijn

Op zondagochtend stond een dauwtrip op het programma. Een tiental wakkere vogels waren om 6.30 uur op de afspraak. Na een ochtendwandeling in en rond Korsele, te midden van de nog frisse en ontwakende natuur, wachtte de deelnemers een lekker en gezond ontbijt.

Om 10 uur was het tijd voor het oecumenisch samenzijn, onder een stralende zon. De dienst werd bijgewoond, niet alleen door buren van Korsele, maar ook door leden van andere protestantse gemeenten, sympathisanten uit de ruime regio en zelfs uit het buitenland. Ds. Jelle Brouwer ging voor in de dienst, samen met Christine Vandenabeele, pastoraal coördinator van de Oscar Romero-parochie. Zij gingen dieper in op het thema van Geuzenfeest: “Koester de Hoop”. De eredienst werd muzikaal opgeluisterd door organist Sven Vermassen, en door de Iraanse zangeres Nadiya Mehdizadeh, begeleid op gitaar door Jan Browaeys.

Na de oecumenische dienst werden de tafels en stoelen meteen herschikt voor het aperitiefconcert. Intussen werd er gezellig bijgepraat, nieuwtjes uitgewisseld, en zagen mensen elkaar soms na lange tijd terug. Je zag alleen maar blije gezichten.
Het team van de catering liet omstreeks 13 uur weten dat er mocht aangeschoven worden voor het eetfestijn. Op het menu warme beenham met daarnaast een uitgebreid groenten buffet. Iedereen liet het zich smaken.

Nadenken over een hoopvolle toekomst en ook genieten

Na het eten konden de allerkleinsten zich uitleven op het springkasteel of in het ballenbad. En ook clown Tyno was weer van de partij. Hij plooide met ballonnen de leukste dieren en grappige figuren en bracht de kindjes aan het lachen met zijn gekke fratsen.

Langs het terrein werd het thema “Hoop” gevisualiseerd met een mini-expo van mooie teksten en illustraties rond hoop. Aan een tafeltje konden de bezoekers een hoopvolle boodschap schrijven op een vlaggetje. Zo groeide doorheen het Geuzenfeest een kleurrijke vlaggenlijn met persoonlijke boodschappen. Er waren ook postkaartjes gemaakt met daarop kindertekeningen die hoop symboliseerden.

Om 15 uur liep de piramidetent helemaal vol voor de gastspreker, Christophe Busch. Hij bracht een verhelderende analyse van de huidige samenleving in een tijd van toenemende polarisatie en democratisch verval. Hoe het behoud van democratie vandaag meer dan ooit afhangt van onze bereidheid om de ander te blijven zien als mensen, en om pluraliteit te beschermen is voor Busch essentieel in zijn betoog. Daarbij focuste hij op manieren, waarop samenlevingen veerkrachtig kunnen blijven in deze complexe tijden. Elisabeth Gezels modereerde achteraf de vragen van het publiek aan deze uitmuntende spreker.

De vertellingen “Grote vragen, kleine dieren” van Toon Tellegen lokten tientallen ‘grote mensen en kleine kindjes’ naar de pastorietuin: twee acteurs van Theater STAM wisten iedereen mee te nemen naar een wereld vol fantasie.

Daarna verplaatste het publiek zich opnieuw richting het podium om er te genieten van de meeslepende klanken van “A Murder in Mississippi” . Zij brachten een muzikale mix van country, folk, blues en Ierse traditionals.

Wegens de extreme droogte van de voorbije weken en het bijhorend brandgevaar, werd het traditionele kampvuur vervangen door een grote vuurschaal, waarin theelichtjes werden aangestoken. Zo werd een veilige maar toch gezellige sfeer gecreëerd, waarbij een grote kring werd gemaakt en chocomelk werd rondgedeeld. Dat alles met de zachte Afrikaanse klanken van het duo Moussa en Ciska als muzikale achtergrond. En zo liep de 22ste editie van het Geuzenfeest op zijn eind.

Dankbaar om zoveel fijne momenten en dito medewerkers

Het waren opnieuw topdagen op Korsele, op allerlei vlakken. Zovele mensen vertelden ons hoe fijn toeven het altijd is in Horebeke, hoe ze zich welkom voelen en genieten van de unieke sfeer van het Geuzenfeest in een uniek kader. We mochten vele hartverwarmende berichtjes en leuke reacties ontvangen. Dat doet ontzettend veel deugd.
En het mag ook eens gezegd: wat voor een schitterende ploeg enthousiaste medewerkers staat achter de organisatie van dit jaarlijkse feest! En wat zijn we blij met de komst van enkele nieuwe werkers die ons team zijn komen versterken. Zo lang er mensen zijn die zich belangeloos inzetten en samen mooie dingen realiseren, is er hoop, hoop voor de toekomst van het Geuzenfeest. En die hoop moeten we vooral blijven koesteren…

Ingrid Blommaert, namens de Geuzenfeest kernwerkgroep

Hierna enkele sfeerbeelden van het Geuzenfeest, met dank aan fotograaf Paul Muylaert

GEUZEN
STRATEGICA

AGENDA

Zondag 13 september	10.00 – NK - avondmaal
Voorganger	Ds. A. Knop
Tweede collecte	Protestants Solidariteit
Kerkenraadslid	Gertjan
Organist	Bert
Vervoer	Gertjan
Koffie	Liesbeth
Woensdag 16 september	14.30 – OK – Debora
Donderdag 17 september	19.30 – OK – Bijbelstudie
Zondag 20 september	10.00 – NK
Voorganger	Dhr. F. Van de Walle
Kerkenraadslid	Wim
Organist	Hendrika
Vervoer	Rita
Koffie	Kristien
Donderdag 24 september	16.00 – OK – gebedskring
Zondag 27 september	10.00 – NK
Voorganger	Ds. J. Kieviet
Kerkenraadslid	Bert
Organist	Liesbeth
Vervoer	Henk
Koffie	Ingrid
Donderdag 1 oktober	16.00 – OK – gebedskring

Zondag 4 oktober	10.00 – NK
Voorganger	
Kerkenraadslid	Lutgard
Organist	Sven
Vervoer	Alex
Koffie	Francine
Maandag 5 oktober	19.30 – OK - kerkenraad
Donderdag 8 oktober	16.00 – OK – gebedskring
Zondag 11 oktober	10.00 – NK
Voorganger	Dhr. J. van Doleweerd
Kerkenraadslid	Henk
Organist	Hendrika
Vervoer	Lutgard
Koffie	Rita
Donderdag 15 oktober	16.00 – OK – gebedskring
Zondag 18 oktober	10.00 – NK - avondmaal
Voorganger	Ds. H. Sinnaghel
Tweede collecte	Protestants Solidariteit
Kerkenraadslid	Gertjan
Organist	Bert
Vervoer	Rita
Koffie	Marianne
Woensdag 21 oktober	14.30 – OK – Debora
Donderdag 22 oktober	19.30 – OK – Bijbelstudie

Zondag 25 oktober	10.00 – NK
Voorganger	Ds. C. Bultinck
Kerkenraadslid	Wim
Organist	Liesbeth
Vervoer	Willy
Koffie	Lutgard
Donderdag 29 oktober	16.00 – OK – gebedskring
Zondag 1 november	10.00 – NK
Voorganger	Dhr. N. Van Renterghem
Kerkenraadslid	Bert
Organist	Sven
Vervoer	Gertjan
Koffie	Mieke
Maandag 2 november	19.30 – OK – kerkenraad
Donderdag 5 november	16.00 – OK – gebedskring
Zondag 8 november	10.00 – NK
Voorganger	Dhr. J. Remmery
Kerkenraadslid	Lutgard
Organist	Bert
Vervoer	Lutgard
Koffie	Wim
Donderdag 12 november	16.00 – OK – gebedskring
Zondag 15 november	10.00 – NK
Voorganger	Ds. C. Vonck
Kerkenraadslid	Henk

Organist	Hendrika
Vervoer	Rita
Koffie	Kristien

VARIA

Blommaerts in en rond Stellenbosch (Zuid-Afrika)

Flora, Indigo en ik (Sabine S.) verbleven van zondag 14 tot zondag 21 juni in Stellenbosch, ten oosten van Kaapstad in Zuid-Afrika. Dirk (Blommaert) had al wel eens verteld dat hij daar familie had: een zekere Puckie Blommaert, die een winkel had. Ik meende me te herinneren dat ik iets gehoord had over een fietsenwinkel of sportwinkel.
Na wat zoeken op het internet kwam ik te weten dat er een zekere Willem Blommaert uit Sint-Maria-Horebeke (1886-1934) naar Stellenbosch verhuisd was, na historicus te zijn geworden aan UGent. Intrigerend, want hij zou ook een prominente rol gespeeld hebben en zelfs jarenlang rector geweest zijn aan de universiteit van Stellenbosch.

Nu vroeg ik aan Denis, de zoon van Otto Blommaert, van wie ik wist dat die een geweldige stamboom van de familie heeft opgemaakt, of er nog nazaten zouden zijn van die Willem Blommaert.

Flora met haar gezin overweegt om naar Zuid-Afrika te verhuizen vanwege het onderwijs voor de kinderen en ze zijn op zoek waar ze zich buiten Kaapstad zouden kunnen vestigen, en daarom voelde het voor mij belangrijk te weten dat er daar ergens nog familie woont, hoe ver ze ook van elkaar zouden afstammen. Dus ter plaatse wilden we het verder onderzoeken.

Denis kende dat familieverhaal inderdaad, maar de stamboom die hij heeft, loopt dood met ene Roeland, geboren circa 1920.

Denis vertelde ook dat hij een paar jaar geleden een Zuid-Afrikaan uit Kaapstad ontmoette, die enkele jaren in Gent woonde en in zijn cricketclub speelde (ondertussen teruggekeerd) Zijn vrouw was bevriend met ene Pier Brita Blommaert, die je vandaag nog online terugvindt (o.a. op LinkedIn) als juriste in Stellenbosch. Blommaert was allicht de naam van haar man, ene Ali of Alfred Blommaert. Van een Pukkie of Pikkie had hij geen weet.
Denis stuurde me ook nog de link naar een gebouw met de naam 'House Blommaert Stellenbosch', een geklasseerde modernistische villa uit 1982.

Daardoor kwamen er weer meer aanknopingspunten, want ChatGPT vermeldde iets uit een interview met een voormalig golfspeelster van de Stellenbosch Golf Club:
'I know Pikkie Blommaert always did this when I was his partner! What a gentlemen he was!'
Dus die Pikkie heeft echt bestaan en was blijkbaar zelfs een bekende figuur in Stellenbosch, voldoende bekend om tientallen jaren later nog met naam genoemd te worden. En waarom deze dame dat over Pikkie zei lees je verder in dit verhaal!

Nu, het hield me echt bezig in de weken voor ik naar daar afreisde. Zozeer dat ik die Pier Brita opzocht en probeerde om (helaas via een algemeen email adres naar Lawyers@za.co) met haar in contact te komen. Bovendien polste ik eens bij de eigenares waar we zouden logeren - Appartement 'Wag 'n Biekie' (Wacht een Beetje) in de Dorpstreet in Stellenbosch - of zij soms mensen kende met de familienaam Blommaert. Meteen stuurde ze dat ze het had opgezocht en verbaasd was dat de eigenares van één van haar favoriete boetieks (@Address in Stellenbosch) Lizbit Blommaert bleek te heten. Ze vermeldde er direct bij *'She is quite a character!'*.

Flora glimlachte bij al mijn ondernemingen om familie op te sporen, maar oké, terwijl zij van de gelegenheid gebruik maakte om eens naar de kapper te gaan, wandelde ik met Indigo naar die boetiek.

Die bleek schuin tegenover de Moederkerk van Stellenbosch gevestigd te zijn en ik ontmoette de twee verkoopsters die er al van gehoord hadden, want de eigenares van het appartement was blijkbaar al langs geweest. Ik liet mijn - en Flora's telefoonnummer achter en hoopte snel een berichtje te ontvangen, maar helaas kwam dat niet. Een andere keer passeerden we daar en sprongen we nog eens binnen, maar was de eigenares er weer niet. De verkoopsters vertelden ons wel dat ze de schoondochter was van Pikkie Blommaert! Aha, dus weer een aanknopingspunt. Maar hoe Lizbits man heette wisten ze niet, hoewel ze dachten dat het misschien Willem was, maar Pikkie zou nog een andere zoon gehad hebben die misschien zo heette.

Ondertussen had ik ook aan Denis gevraagd hoe hij en Dirk eigenlijk familie waren van die Willem, want dat kon natuurlijk echt heel ver zijn. Maar dat viel eigenlijk best mee. Maurice Blommaert °1904 (en dus ook al zijn broers en zussen) en Willem °1886 waren neven. Want de vader van Maurice, Petrus Blommaert of 'Talze Pee' °1876, en Eulalie Blommaert °1866 waren broer en zus. Dus dat het best dichte familie was, was een leuke ontdekking! Met dank aan Denis. Zie zijn schema hierbij. Het werd spannend!

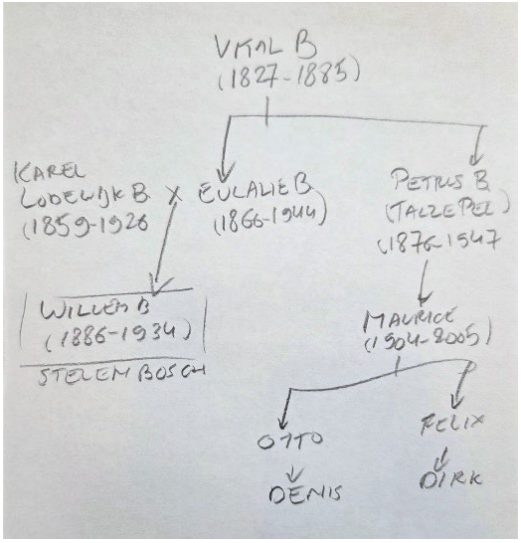

Bij mijn verdere onderzoek bleek dat de vader van Willem - Charles Louis, die zich Karel Lodewijk liet noemen – geboren was in het

huis naast de Oude Kerk en onderwijzer was in de protestantse school in Sint-Maria-Horebeke, in het schoolhuis dus. Hij en Eulalie kregen blijkbaar 10 kinderen, waarvan Alfred de oudste en Willem de tweede oudste.

Omdat ik noch van Lizbit, noch van Pier Brita een teken van leven kreeg, werd ik nogal ontmoedigd en dacht ‘Och ja’. Maar juist op dat moment – het was al de avond voor ons vertrek – kwam Flora ineens in de ban van het familieverhaal! Even op het internet gespeurd en dat bracht weer wat nieuwe informatie:

‘Oom Pikkie Blommaert (July 1920 – July 2010) was one of the most prominent, well-loved, and versatile historical figures in the town of Stellenbosch. Who Was He?
Local Businessman: He ran a highly successful and widely known gentlemen's outfitters clothing store (Pikkie Blommaert Bpk) on Plein Street.
Acclaimed Musician: He was a multi-instrumentalist who played the accordion and guitar for the famous Jan Pierrewiet touring group during his university days, as well as the cello in Professor Hans Endler’s orchestra.
Versatile Sportsman: He earned University of Stellenbosch (US) colors for hockey, badminton, and diving.
Stellenbosch Golf Club Legend: He was a dedicated, long-time member of the Stellenbosch Golf Club and was famously known for his old-school chivalry - always presenting his female playing partners with a brand-new golf ball before teeing off on a Saturday afternoon.
Civic Leader: He actively served his community as an elected member of the Stellenbosch Town Council.
Heritage Footprint: The name "Pikkie Blommaert" is also permanently attached to local real estate history. In 1947, his company purchased the historic double-story property block at the Ou Kerkhof area in central Stellenbosch, which preserved unique late 19th-century Cape architectural features.

Professor Willem Blommaert was the father of Pikkie Blommaert. Willem, originally from Belgium, moved to South Africa in 1910 and went on to become an influential historian and Rector of Stellenbosch University. Pikkie (born Philip) was born in 1920 and became the beloved Plein Street shopkeeper and sportsman.

The Blommaert Family in Stellenbosch: While the prominent Blommaert gentlemen's clothing store is no longer active, branches of the Blommaert family tree remained strongly rooted in the town and wider Western Cape over the generations.

Direct Lineage: Pikkie and his wife, Susan (née Marais), raised their children in Stellenbosch. Their descendants have stayed active in the region across various fields, including law, education, and local commerce.

The "Blommaert Corner" Legacy: The extended family is still heavily associated with local historical property ownership. The landmark building on the corner of Plein and Andringa Streets is historically referred to by locals as the Blommaert-gebou (Blommaert Building).

Wider Traces: Today, you will still spot the Blommaert surname around the Boland area in professional sectors, though it remains a relatively rare and distinct family name in South Africa.

Professor Willem Blommaert is buried in Stellenbosch, the town where he spent his distinguished academic career and served as university rector. He passed away unexpectedly "in harness" on October 18, 1934, at the age of 48. Because of his prominent status as the sitting Rector of Stellenbosch University and a respected civic figure, his funeral was a major event in the town's history, attended by university faculty, students, and local dignitaries. He was laid to rest at the local historic cemetery in Stellenbosch (historically, prominent residents from that era were buried at either

the Old Cemetery near the town center or the Unterthun/Onderpapegaai cemetery as the town expanded).'

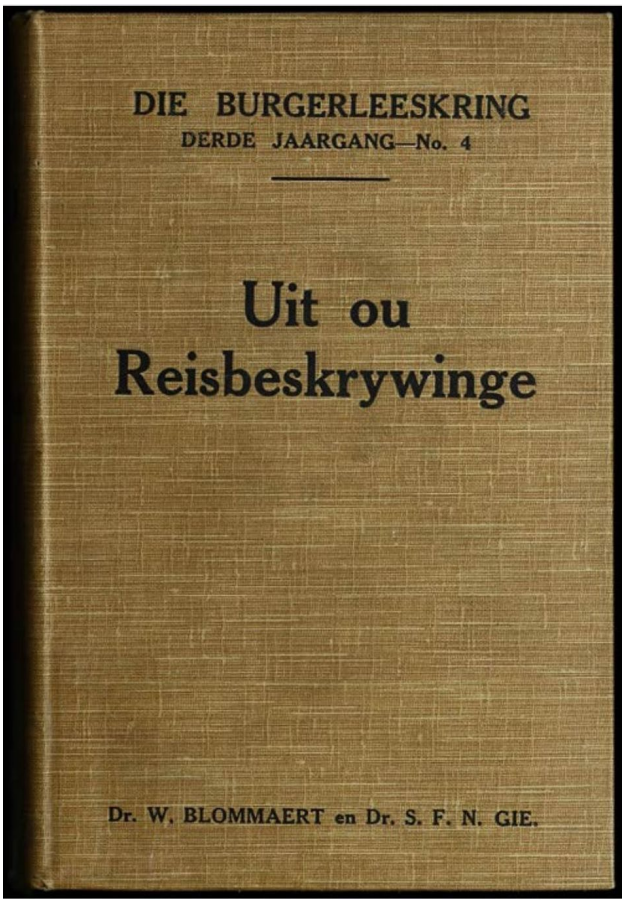

We waren blij met deze nieuwe info! Vooral dat Pikkie dus de zoon was van Willem! Verder vonden we ook nog dat Willem en zijn vrouw vier kinderen kregen: René, Philippe (Pikkie), Danielle en Chantal. Blijkbaar was hij al getrouwd toen hij op 24 jarige leeftijd naar Stellenbosch vertrok.
Zijn oudere broer Alfred moet hem nagereisd zijn met zijn vrouw. Wie weet hadden zij een zoon die Roeland heette? Dat is nog niet duidelijk.

Dus wilde Flora op zondag 21 juni - na onze cappuccino met croissant in centrum Stellenbosch en voor we naar de luchthaven moesten – nog even dat Blommaert House zoeken, maar dat hebben we helaas niet gevonden. We stonden op dat kruispunt met

een foto als referentie, maar er was niets dat erop leek. Er kan natuurlijk in de loop der jaren iets anders gebouwd zijn op die plek.

Dus dan naar het Onderpapegaai cemetery. We kochten nog even een ruiker bloemen en vertrokken. Het kerkhof op zich was een prachtige plek, het voelde bijna meer als een park dan als een kerkhof. Maar zo uitgestrekt! Echt enorm. Met lanen. Hoe moesten we zijn graf vinden? Dus ik vroeg in stilte aan Willem om ons te leiden. En warempel! Achteraf gezien zijn we er eigenlijk recht naartoe gelopen! Eerst zag ik het graf van zijn broer Alfred. En toen dat van Willem ernaast. Flora en Indigo legden de bloemen bij hem neer. Zie foto's hierbij.

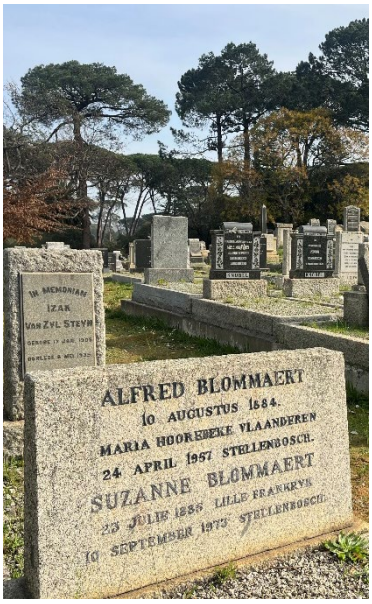

Wie weet komen we in de loop der tijd nog wel meer te weten. Alle info welkom!

Sabine Schowanek

Horebeke en de neergestorte bommenwerper

In de marge van het Geuzenfeest kreeg ik van Hendrika een artikel toegestopt waarin een stukje vergeten geschiedenis van Horebeke beschreven staat. Het is een geschiedenis die ons terugvoert naar de laatste jaren van de Tweede Wereldoorlog. In die tijd werden de bombardementen van beide kanten opgevoerd en bij die luchtaanvallen vielen vele slachtoffers. Iedereen herinnert zich het drama dat zich afspeelde in Mortsel op 5 april 1943. Op die dag voerde de Amerikaanse luchtmacht een mislukt bombardement uit aan de rand van Antwerpen. Het doel was de Duitse Erla-vliegtuigfabriek, maar door slechte navigatie kwamen honderden bommen neer op de nabijgelegen woonwijken. Met 936 doden (waaronder 258 kinderen) was dit de dodelijkste luchtaanval in België tijdens de Tweede Wereldoorlog. Een monument op het gemeenteplein van Mortsel herinnert aan deze tragedie.

Maar ook de Vlaamse Ardennen deelden af en toe in de klappen. Zo stortte er op 29 november 1943 een Amerikaanse Thunderbolt-jager neer op de Taaienberg in Etikhove. De Amerikaanse piloot Harry Pruden Jr. kwam daarbij om het leven.

De zwaarste klap kreeg Horebeke te incasseren op 21 juli 1944. De gebeurtenissen van die mooie zomeravond staan beschreven in een artikel geschreven door Regina De Rodder en Ludwig De Temmerman en verscheen in het tijdschrift Triverius (2017, nr. 4).
Op die avond vloog een Duitse bommenwerper gevuld met zeemijnen over onze streek. Ter hoogte van Meerbeke bij Ninove werd het toestel beschoten door een geallieerd jachtvliegtuig en daarbij verloor de marconist het leven. Het toestel, een Dornier 217, was zwaar beschadigd en verloor snel hoogte. Vooraleer het neerstortte op de Berg te Stene in Horebeke, sprongen de piloot en twee bemanningsleden met hun parachute uit het vliegtuig. De

piloot, Franz Willi Born, kwam terecht op de Haaghoek in Sint-Kornelis-Horebeke, de anderen in de directe omgeving.

Landbouwer en amateur-historicus Victor Morre (1906-2003) heeft veel onderzoek gedaan naar de oorlog in en rond Opbrakel en schreef over deze episode: “Op vrijdag 21 juli 1944, omstreeks 22.30 uur, werden de Vlaamse Ardennen opgeschrikt door een enorme knal. Op de Berg te Stene was een Duits vliegtuig neergestort en ontploft. Het was geladen met zeemijnen die moesten worden gedropt in de omgeving van Cherbourg. De ontploffing was zo hevig dat een huis compleet werd weggeveegd. In de ruime omgeving sneuvelden ruiten en werden dakpannen weggeblazen. Ook vele veldvruchten werden vernield.”

Drie mannen waren die avond vlakbij de plaats van het onheil en daar hadden ze een goede reden voor. Ze waren namelijk lid van de Boerenwacht die onder leiding stond van Charles Louis Rimbout (Roomkieze Wiet). De Boerenwacht was opgericht om ‘moeskopperij’ (diefstal van veldvruchten) te voorkomen en bestond uit drie mannen die om beurt gedurende een week, van half mei tot eind september, een nachtronde moesten doen langs de velden van Horebeke.

Bommenwerper Dornier 217. Dit type toestel stortte neer in Horebeke op 21 juli 1944.

Die avond stonden de drie mannen, Michel Van der Donckt, Achiel De Rodder en Michel De Rodder, op het punt om naar huis te gaan toen ze een verschrikkelijke knal hoorden, gevolgd door een reeks ontploffingen. De inwoners van Sint-Kornelis-Horebeke liepen in hun nachtkledij de straat op om te zien wat er gebeurde. Ondertussen werd in de weide van boer Jeroom De Meyer ter hoogte van de Perlinkmolen een vuurpijl afgeschoten. Twee andere vuurpijlen waren te zien bij de heirweg aan de Trap Op. Ze waren afkomstig van de drie overlevenden die hun positie kenbaar maakten.

De twee die bij de heirweg waren terechtgekomen werden al snel door een Duitse patrouille opgepikt. Wellicht hebben zij de crash niet overleefd want er zijn geen gegevens over hen gevonden. Met de piloot verliep het anders. Hij was levend en wel bij de Perlinkmolen terechtgekomen maar was zo zwaar gewond aan het been dat het bot doorheen zijn broek zat. Toen de drie mannen van de Boerenwacht hem hadden gevonden, vroeg hij om takken af te snijden om zijn been te spalken. Michel De Rodder was inmiddels een ladder gaan halen bij Jeroom De Meyer en op die ladder droegen ze hem naar de hoeve van burgemeester René Van der Linden. De piloot gaf zichzelf een spuitje tegen de pijn. Daarna contacteerde de burgemeester de Kommandantur en werd de piloot met een ambulance naar Gent en daarna naar Antwerpen gebracht.

Intussen werd de omgeving van de Berg te Stene door de Duitsers voor alle kijklustigen afgesloten. De mannen van de Boerenwacht mochten wel gaan kijken en waren getuige van de verwoesting. Het huis van Hector Janssens, zoon van “Janssiezen Carrie” (Oscar), en zijn echtgenote Angèle Blondel was van de kaart geveegd. Als bij wonder waren het echtpaar en hun zoontje André ongedeerd. Volgens Michel Van der Donckt stond het wiegje van de baby nog ongeschonden tussen het puin.

De boeren van Horebeke vonden nog jarenlang stukken schroot van het neergestorte vliegtuig. Bij het pikken van de gerst op het land van boer Van de Catsijne hoorde iemand opeens gekraak in de pikbinder. Het was een brokstuk dat daar beland was.

Maar dit is niet het einde van het verhaal. Wat nu volgt, brengt ons terug bij het Geuzenfeest en de conclusie die Christophe Busch trok aan het einde van zijn lezing. Hij sloot af met een hoopvolle noot door te verwijzen naar het begrip “nataliteit” van Hannah Arendt. Zij bedoelt daarmee dat er na iedere dood een geboorte volgt, dat er na iedere verwoesting een tijd van heropbouw komt. Dat was ook het geval na de Tweede Wereldoorlog. Toen ontstond de EGKS die zou uitgroeien tot de Europese Unie. De piloot die neerstortte in Horebeke was niet langer een vijand maar een burger van dezelfde politieke ruimte als de Horebekers die hem hadden opgevangen en verzorgd. En zo kon het gebeuren dat hij vele jaren later terugkwam om hen te bedanken. Op de foto links zien we Franz Willi Born (met hond) bij Gaston Van der Linden, de zoon van voormalig burgemeester René Van der Linden.

In de huiskamer van de familie Van der Linden. Rechts zien we Franz Willi Born, links zit een tolk.

Franz Willi Born overleed op 9 februari 2002 op de leeftijd van 85 jaar en werd begraven in Bad Homburg. Op zijn rouwbrief stond

een bommenwerper met daaronder de tekst “Der Adler ist gelandet”. Zijn kennismaking met Horebeke in 1944 was een harde landing met een hoopvolle epiloog.

Johan Gezels

Met dank aan Ludwig De Temmerman, voorzitter van Geschied- en Heemkundige Kring Triverius.

RECHTZETTING ‘Delen om te versterken’ (Flambouw nr. 4)

In het artikel uit de vorige editie van de Flambouw stelde ik in de 2de alinea nogal fors dat de protestantse gemeente Gent-Centrum, net als Horebeke, slechts een deeltijdse predikant zou nodig hebben. Dit is niet correct!
Een betere formulering van deze alinea, zoals ook in de Kerkbrief van Gent-Brabantdam (juni 2026) te lezen valt, luidt als volgt:

Vanuit de huidige realiteit van beide gemeenten werd een toekomstgerichte samenwerking bekeken. Bovendien bestaan er van oudsher nauwe banden tussen beide gemeenten, niet alleen op familiaal vlak, maar ook doorheen een gedeelde geschiedenis en regelmatige contacten.

Excuses voor eventuele foute conclusies die uit de tekst konden worden afgeleid.

Gertjan

‘Hoop’ is het ding met veren –
Dat neerstrijkt in de ziel –
Het zingt het lied, de woorden niet –
En niemand – houdt het tegen –

En zoetst klinkt het – bij felle Wind –
Alleen de zwaarste storm –
kan het verslaan – dit Vogeltje
Bij wie je warmte vindt –

Ik hoorde ’t in het kilste land –
En op de vreemdste Zee –
Maar vroeg het, zelfs in Hoogste Nood,
Een kruimel van Me? Nee.

Emily Dickinson (1830-1886),
Amerikaanse dichteres
(vertaling Sandra Roobaert)

COLOFON

De “Vlaamse Flambouw” is een uitgave van de VPKB Horebeke en verschijnt tweemaandelijks. Wie zin heeft om mee te doen, denken en/of schrijven, mag ons gerust mailen: gezelsclaus@hotmail.com

Redactie: Gertjan Blokland, Bert Huijer, Cornelis Blommaert, Eelkje Claus.

De abonnementsprijs bedraagt € 22

A.u.b. tijdig over te schrijven op rekeningnummer IBAN nr.: BE75 0014 0572 9151 - BIC code: GEBABEBB van vzw “De Geuzenhoek”, met vermelding *abonnement Flambouw 2026.*

Giften voor onze kerk (behoud patrimonium en kerkenwerk) mogen worden overgemaakt op het rekeningnummer IBAN nr. BE60 0000 5226 0970 – BIC-code: GEBABEBB t.a.v. Protestantse Kerk Horebeke.

Overige giften graag op de rekening van vzw “De Geuzenhoek”.

Sluitingsdatum voor volgende editie Flambouw is:

Zondag 25 oktober 2026 (verschijnt zondag 8 november 2026)

Kopij aan: gezelsclaus@hotmail.com

SAVE THE DATE

ADVENTSCONCERT

vrijdag 4 december 2026

Vocalodie
(Oostenrijk, Wenen)